

UCHWAŁA Nr 426 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1958 r.

w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości.

W celu stworzenia warunków i zachęty do dalszego podnoszenia jakości produkcji i zapewnienia wysokiej jakości wyrobów w oparciu o normy, dokumentację techniczną oraz ocenę rzeczoznawców — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się znak jakości dla oznaczania wyrobów wysokiej jakości, odpowiadających najwyższemu poziomowi produkcji krajowej, w pierwszym rzędzie spośród artykułów powszechnego użytku.

2. Dla wyrobów reprezentujących klasę światową może być ustalony przez Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego znak jakości klasy specjalnej. Do znaków tych będą miały odpowiednio zastosowanie przepisy §§ 2 — 16 niniejszej uchwały.

§ 2. 1. Prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości przyznawane jest na czas określony.

2. Zasady przyznawania, sposób znakowania i formę graficzną znaku określi Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

§ 3. 1. O prawo oznaczania określonego wyrobu lub grupy wyrobów znakiem jakości ubiegać się może każdy producent, którego wyrób odpowiada wymaganiom określonym w § 1.

2. Z wnioskiem o przyznanie prawa do oznaczania określonego wyrobu znakiem jakości może wystąpić również instytucja lub organizacja będąca odbiorcą tego wyrobu lub powołana do jego oceny.

§ 4. 1. Prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości przyznaje Polski Komitet Normalizacyjny. Prawo to może być przez Polski Komitet Normalizacyjny cofnięte w przypadkach określonych w § 9.

2. Polski Komitet Normalizacyjny może upoważnić do przyznawania w określonej dziedzinie prawa do oznaczania wyrobu znakiem jakości instytucje państwowe i organizacje społeczne (stowarzyszenia naukowo-techniczne), których fachowość i posiadane wyposażenie laboratoryjne dają gwarancję należytego wykonywania poruczonych im w tym zakresie zadań.

§ 5. Prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości przysługujące na podstawie orzeczenia komisji rzeczoznawców w oparciu o wyniki badań wzorca i opinię ekspertów, przy uwzględnieniu poziomu kontroli fabrycznej.

§ 6. 1. Kryteria oceny wzorca zależne będą od rodzaju wyrobu, przy czym przede wszystkim brana będzie pod uwagę wartość użytkowa wyrobu (bezpieczeństwo użytkowania, trwałość, nowoczesność konstrukcji oraz jego wykonanie i estetyka).

2. Podstawę oceny stanowi zgodność z normami oraz z dokumentacją techniczną, uznaną przez komisję rzeczoznawców.

3. Wyrób nie odpowiadający obowiązującej normie państwowej nie może być oznaczony znakiem jakości, choćby był dopuszczony do obrotu na podstawie zezwolenia na odstępnie od tej normy, udzielonego w trybie art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. z 1953 r. Nr 15, poz. 61 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244).

§ 7. Badanie wzorca przeprowadzają upoważnione przez Polski Komitet Normalizacyjny: instytuty naukowo-badawcze, centralne laboratoria, zakłady przy katedrach wyższych uczelni oraz laboratoria w wyznaczonych zakładach przemysłowych.

§ 8. 1. Kontrolę prawidłowości używania znaku jakości przeprowadza okresowo i doraźnie Polski Komitet Normalizacyjny lub upoważnione przez Komitet instytucje.

2. Ponadto doraźną kontrolę prawidłowości używania znaku jakości przeprowadzają instytucje i organizacje powołane do kontroli towarów rynkowych, a w szczególności Biuro do Spraw Jakości Towarów w Ministerstwie Handlu Zagranicznego i organy Państwowej Inspekcji Handlowej.

§ 9. W razie stwierdzenia nieprawidłowości używania znaku jakości Polski Komitet Normalizacyjny cośnie prawo znaczenia zakwestionowanych wyrobów znakiem jakości, osoby odpowiedzialne za wprowadzenie do obrotu tych wyrobów odpowiadają zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 10. Wyroby oznaczone znakiem jakości niezgodne z wzorcem, na podstawie którego zostało przyznane prawo do znaku jakości, mogą być wprowadzone do obrotu, jeżeli ich jakość nie jest niższa od minimalnych wymagań wynikających z obowiązujących norm państwowych i tylko po przednim usunięciu znaku jakości.

§ 11. 1. Właściwi ministrowie i Państwowa Komisja Cen upoważnieni są do wydawania na wniosek Polskiego Komitetu Normalizacyjnego zarządzeń w sprawie wprowadzenia dodatków materialnych dla produkcji wyrobów objętych znakiem jakości (np. udogodnienia warunków w bezpośrednich umowach kupna-sprzedaży, uprzywilejowania zaopatrzenia w surowce dla produkcji oznaczonej znakiem jakości, prowadzenia polityki cen uwzględniającej wyroby oznaczone znakiem jakości, premiowania produkcji oznaczonej znakiem jakości).

2. Przyznanie prawa do oznaczania wyrobu znakiem jakości nie może być powodem podwyższenia ceny, opartej na aktualnej kalkulacji.

§ 12. 1. Ubiegający się o prawo oznaczania wyrobów znakiem jakości, wnoszą do instytucji przyznającej to prawo opłaty za przeprowadzenie badania wzorców, za przyznanie prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości oraz za kontrolę prawidłowości używania znaku.

2. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, określi Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w uzgodnieniu z Ministrem Finansów.

§ 13. 1. Tworzy się przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym Biuro Znaku Jakości, powołane do organizowania

przyznawania prawa do znaku jakości, współpracy z instytucjami kontrolującymi oraz kontroli prawidłowości używania znaku.

2. Szczegółowy zakres działania Biura, jego organizację oraz sposób finansowania określi Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w uzgodnieniu z Ministrem Finansów.

3. Zasady i tryb współpracy Biura z instytucjami kontrolującymi określi Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w uzgodnieniu z właściwymi ministrami.

§ 14. 1. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego powoła Główną Komisję Znaku Jakości, złożoną z wybitnych znawców zagadnienia. Do zadań Komisji będzie należało ustalenie kierunków i założeń znakowania wyrobów, form organizacyjnych kontroli oraz występowanie z wnioskami w sprawie stawek wynagrodzeń za przeprowadzanie kontroli i ocenę wzorca.

2. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego upoważniony jest do powoływania ekspertów oraz komisji rzeczoznawców, do których zadań będzie należała ocena wyników badań oraz opiniowanie jakości wzorców.

3. Zasady wynagradzania członków komisji, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz indywidualnych rzeczoznawców określi Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w uzgodnieniu z Ministrem Finansów.

§ 15. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego upoważniony jest do występowania za granicą w sprawach znaków jakości, a w szczególności do poczynienia w uzgodnieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego odpowiednich kroków w celu uznawania polskich znaków jakości za granicą.

§ 16. Zainteresowani ministrowie obowiązani są do ścisłego współdziałania z Polskim Komitecie Normalizacyjnym w zakresie oznaczania wyrobów znakiem jakości.

§ 17. Uchwała niniejsza nie narusza dotychczasowych przepisów dotyczących kontroli jakości.

§ 18. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom, Ministrowi Finansów, Prezesowi Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz Prezesowi Państwowej Komisji Cen.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz